

РЕШЕНИЕ

№ 3787

гр. София, 10.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **4670** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. чл. 85 и чл. 84, ал. 2 и от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от С. К. – гражданин на Демократична република К., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при МС РЕШЕНИЕ № УО-ОК 8/01.04.2020 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила, по молба, вх. № РД09-446/20.03.2020 г.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и заедно с упълномощен адвокат поддържа жалбата си, с която е заявено оспорване на решението като цяло, с твърдения, че: е нищожно, понеже е постановено по подадена на 06.03.2020 г. молба, след 10-дневния срок по чл. 70, ал. 1 ЗУБ; е материално незаконосъобразно, защото не са на лице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. Не се претендират разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на административния акт. Не заявява искане за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и жалбата, приема следното.

Жалбоподателят С. К. – 40- годишен, неженен, мюсюлманин е направил опит да влезе

в Република България на 28.02.2020 г., без да притежава редовна виза, след като преди това, на 03.02.2020 г. е напуснал К. и пристигнал със самолет в И. – Турция. При опита да влезе в РБ с положена в паспорта му „фалшива испанска виза“ е бил задържан, след което началникът на Граничен Полицейски участък – С. е наложил ПАМ „връщане до страната на произход...“ и „забрана за влизане в РБ...“, за срок от три години, а на 29.02.2020 г. е бил настанен в СДВНЧ – Любимец. На 06.03.2020 г. е подал чрез началника на СДВНЧ молба за закрила (л. 119 от делото), адресирана до председателя на ДАБ. Чужденецът е регистриран в ДАБ, по реда на чл. 61, ал. 2 ЗУБ, на 20.03.2020 г. (л. 98 от делото), т.е. – 14 дни след подаването на молбата за закрила пред СДВНЧ. На 01.04.2020 г., на осмия работен ден след регистрацията интервюиращ орган е постановил процесното Решение № УО-ОК 8/01.04.2020 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила, по молба, вх. № РД09-446/20.03.2020 г. Отказът е мотивиран с основанията, по смисъла на чл. 13, ал. 1, т.т.2, 3 и 4 ЗУБ – чужденецът, съответно:

„не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване; твърдените от него факти не съдържат подробно описание на обстоятелствата или лични подробности за изясняване на случая; молбата е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни“. По време на административното производство е било проведено интервю с търсещия закрила, по време на което е изложил следната бежанска история: причини за напускане на К. – тежките условия за живот (безработица, ниски заплати) и проблеми с властите – разговарял на политически теми със свои познати, за което през м. 03.2019 г. бил изправен пред съд в Район Матете, [населено място] за нарушаване на националната сигурност и за обида на президента. Не знае, дали има постановено съдебно решение, но предполага, че делото е приключило с обявяването му за издирване, с искане за арестуването му. Твърди, че по време на съдебния процес бил преследван от служители на Националната разузнавателна агенция, което го принудило да сменя местожителството си в различни квартали на [населено място]. Служители на агенцията посещавали два пъти жилището му в негово отсъствие и без да се легитимират разпитвали партньорката, с която живеел, дали той пребивава на този адрес. Същите служители заявили през м. 05.2019 г. на приятелката му, че той следва да се яви в Националната разузнавателна агенция му. Заявил е още, че е напуснал К. с надежда да се установи във Франция, Испания или Б. и че бил обезкуражен, когато разбрал, че в България не може да си намери работа. Данните от това интервю са дали основания на ответника да приеме, че: бежанската история е нелогична, непоследователна и противоречива, поради което и недостоверна; молбата за закрила е явно неоснователна, защото не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на международна закрила, предвид чл. 8 и чл. 9 ЗУБ Съдът преценява жалбата като процесуално допустима за разглеждане, но неоснователна.

1. Решение № УО-ОК 8/01.04.2020 г. не е нищожен индивидуален административен акт, защото е издадено от материално компетентен орган, в срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ, съответства на изискванията за форма и на целта на специалния закон.

Разпоредбата на чл. 70, ал. 1 ЗУБ позволява на компетентен интервюиращ орган (заповед на л. 66 от делото) да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата, като явно неоснователна, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1, в срок до 10 работни дни от регистрацията

на чужденец. В процесния случай (както вече се каза) регистрацията по реда на чл. 61, ал. 2 ЗУБ е извършена на 20.03.2020 г., следователно Решение № УО-ОК 8/01.04.2020 г. е постановено на осмия работен ден след регистрацията. За спазването на срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ е без каквото и да било значение обстоятелството, дали от страна на СДВНЧ, при Дирекция „Миграция“ подадената на 06.03.2020 г. молба за закрила е била изпратена в ДАБ „незабавно“, както и дали регистрацията е била извършена „не по – късно от шест работни дни от първоначалното подаване на молбата“ – чл. 58, ал. 4 ЗУБ. Десетдневният срок по чл. 70, ал. 1 ЗУБ се брои от датата на регистрацията. Неизвършването на регистрацията по чл. 58, ал. 3, ал. 4 ЗУБ е основание (често използвано от адвокатите на БХК) за иск по чл. 256 АПК – бездействие на административен орган да изпълни свое законово задължение.

2. Решение № УО-ОК 8/01.04.2020 г. е материално и процесуално законосъобразно, и правилно. Постановено е в резултат на правилно прилагане на относимите разпоредби на ЗУБ, след като изяснени, обсъдени и анализирани данните от бежанската история, съпоставени с актуалната обстановка в страната на произход. Ответникът, в мотивите на решението се е позовал и на справка от 27.01.2016 г., от Дирекция „Международна дейност“, при ДАБ, относно ситуацията в К., за да прецени молбата от гледна точка разпоредбите на чл. 8 и тези на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, и за да приеме, че там не е налице въоръжен конфликт, а по отношение на търсеция закрила не са налице тежки и лични заплахи, във връзка с такъв конфликт, както и че „не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Решение № 1266/16.03.2016 г. на председателя на ДАБ е постановено в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ, след като изяснени, обсъдени и анализирани данните от бежанската история, съпоставени с актуалната обстановка в страната на произход (справка от 27.03.2020 г.).

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Наличието на материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец е отхвърлено, въз основа на отговорите, които чужденецът е дал на изрично зададените му въпроси. Същият не доказва, действително да е бил преследван или да се страхува от преследване, поради причини, свързани с етническият му произход, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждения.

Предоставянето на хуманитарен статут е в зависимост (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденец да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Нормите на чл. 4, § 1 и § 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Ответникът основателно е приел, че изложената по време на интервюта бежанска история не обосновава приложението на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Ответникът, предвид липсата на твърдения за преследване обосновано е преценил да отхвърли молбата за закрила. Така, относно С. К. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. „в” от Директива 2004/83, вр. член 2, б. „д” от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на ДР К.. В този случай и когато чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, а твърдените от него факти не съдържат подробно описание на обстоятелствата или лични подробности за изясняване на случая, молбата се отхвърля, като явно неоснователна - чл. 13, ал. 1, т. 2, т. 3, т. 4 ЗУБ.

Издаденото от интервюиращ орган при ДАБ Решение № УП-ОК 8/01.04.2020 г. следва да бъде оставено в сила, като материално и процесуално правилно, и законосъобразно. Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от С. К. – гражданин на Демократична

република К., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при МС РЕШЕНИЕ № УО-ОК 8/01.04.2020 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила, по молба, вх. № РД09-446/20.03.2020 г.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: